

"Odjurets Sken"

En kortroman av Andreas Ingo

"RAFFINADERIET"

Larmet gick i det avlägsna raffinaderiet, rummet var liksom lysande, ett guldaktigt skimmer, som skapades när solens strålar avvek från innergården utanför. Samson Reynolds vaknade till liv och satte sig upp på sängkanten. Han gnuggade gruset ur ögonen, tittade yrvaket framför sig och såg interiörerna i det gyllene rummet: Rör av metall sågs i taket, blänkande, en roterande fläkt syntes bredvid. Längs den främre väggen syntes ett bubblande akvarium med blåa växter, fyllt av gröna fiskar, som matades från en sond i akvariets närhet.

Morgonen var plötslig, Samson mindes inga drömmar, inga tankar eller känslor, bara kvällen innan och uppvaknandet därpå...

Samson gick fram till en spegel och borstade tänderna. Han såg den fyrtiofemåriga gestalten av en man som levt på gränsen i över tre år: En man vars ansikte fårats och liksom sammansmält med platsen: Maskulina drag, en dominerande panna, grova kindknotor, läppar som knappt syntes, ögonbryn som dragits samman av den intellektuella bördan...

Han gick iväg till fönstret och betraktade den sandbeklädda innergården: Skuggor vilade på raffinaderiets väggar, ett transportfordon med larvfötter stod i gränslandet mellan skuggan och det intensiva solljuset. Reflektioner kastades mot Samson Reynolds, reflektioner från transportfordonet, men även från silvriga stenar, som delade utrymme med sanden på marken. Det var något dött och öde i luften, en utomjordisk atmosfär, en känsla av att skuggade partier sammansmälte med belysta, och skapade ödesmättade variationer i intensitet.

Samson såg rektangulära fönster, med en skymt av rummen på andra sidan, där arbetare syntes passera utan att lägga märke till gruppchefen.

Samson Reynolds hostade till, vände om, drog på sig en ändamålsenlig overall och gick ut i korridoren...

* * *

Korridoren var bredare än korridorerna på hemplaneten, varifrån Samson kommit: Utrymme gavs åt förbipasserade arbetare, klädda i gråa overaller, pösiga runt bröstet och smalare i midjan. Det fanns ljusare och mörkare fläckar på overallerna, en slags militär look, men avsedda för arbete. En kylanläggning fick korridorerna att humma, blåa ljus syntes i taket, nu nedsläckta.

Samson gick fram till en rad med skåp som monterats vid väggen. Andra arbetare gjorde honom sällskap bredvid. Det pratades inte mycket, men en ansträngd atmosfär och sporadiska kommentarer avslöjade att kraven höjts: Det var skyhöga krav från presumtiva kunder, vars önskemål bestämde arbetets gång.

"Stämpla in före passets början." sade en av männen, "Och chansen att hinna med blir lite större än noll."

Samson öppnade ett av skåpen och tog ut ett headset, som han monterade på hjässan. En lampa blinkade. Något obehagligt anades i periferin, chefer och ägare till anläggningen som passerade i rad. Samson hälsade, drog på sig svarta boots, spritade händerna och klädde sedan på sig en veckad skyddsväst, som skulle skydda honom mot hettan i arbetsutrymmena.

* * *

Instämplingscentralen var ett större utrymme, en större ihållighet, belyst av morgonsolens ljus. Läskautomater var uppställda längs väggarna. Britsar i stål erbjöd arbetare en tillfällig vila innan arbetet. Köer hade bildats runt själva instämplingscentralen, som låg på en halvcirkelformad monter med glasrutor, bakom vilka övervakningspersonal granskade arbetarna.

Samson gick fram till instämplingscentralen, hälsade på övervakarna, slog in sin kod och fortsatte till arbetslokalen.

* * *

Samson Reynolds var gruppchef: Han övervakade och dirigerade arbetet i raffinaderiets hjärta.

På avstånd syntes Richard Edwards, en svulten och initiativrik kille, som följde order men utförde uppgifterna på sitt eget sätt. En annan var Morpheus, en äldre man vars anlete och hållning avslöjade att han varit med om mycket. Arbetarna jobbade i futuristiska truckar, och utförde manövrar i kontrollpanelerna till själva smältugnarna, där den dyrbara malmen skiljdes från den värdelösa.

Samson Reynolds gav nya order till arbetarna: Nya ugnar skulle användas, mera malm skulle fraktas, och hettan skulle ökas i de befintliga ugnarna för att snabba på processen.

"Det går inte." sade Morpheus.

"Jo, enligt ledningen!" sade Samson Reynolds, "Försök har gjorts som bevisar uppgiftens genomförbarhet."

Manskapet kunde inget göra förutom att foga sig under Samsons order.

* * *

Vid lunchtid satte sig Samson Reynolds ner vid de andra gruppcheferna och åt sin sparsamma måltid: Det sades inte mycket, svettpärlor hade bildats i gruppchefernas pannor... Händerna var fyllda av valkar och sår, restprodukter av många år på golvet. Svetten, ångesten och ledningens krav, gjorde gruppcheferna lika stumma som faten som låg på bordet...

De hade nu fått arbetarna att foga sig under trycket, men allting slog tillbaka mot dem själva: Ingen ville komma i kläm mellan ledningen och arbetarna.

* * *

När Samson Reynolds återvände till arbetslokalen hade en olycka inträffat på golvet: Richard Edwards truck hade krockat med en annan och vält ut malm på golvet, vilket hade fått underlaget att smälta.

"Hur kunde detta ske?" frågade Samson Reynolds.

"Du vet det själv!" sade Morpheus, men försökte att inte glänsa.

"Jag ska prata med ledningen." sade Samson Reynolds.

* * *

På kvällen samlades alla anställda i en utkiksplats i raffinaderiets övre delar, där solnedgången kunde iakttas över de gula bergen, skrovliga till sin natur. Det var ärrade linjer och plågade kanter över klipporna, en jättes raseri. En kvävande stiltje låg i den syrefattiga atmosfären, men ingen var ute: Fläktar roterade innanför och tanken väcktes på det förbjudna.

Det pratades om företagets position, att konkurrensen var mördande och att ingen kunde hjälpa att olyckor uppstod.

"Jag gillar det!" sade Richard Edwards plötsligt och fick de andra att tystna.

"Gillar det?" sade Morpheus.

"Ja, jag hatade allt förut men arbetets krav har tvingat mig att försonas med mitt öde!"

"Vilket öde?" undrade Samson Reynolds.

"Att vi inte kommer härifrån." sade Richard Edwards.

Samson Reynolds snappade upp allt, varje stavelse! Ett sorl bröt ut bland arbetarna: Kvinnlig kökspersonal undrade om killen blivit tokig. Andra sade att det handlade om tidens krav.

"Tänk inte så." sade Samson Reynolds, "Fokusera på uppgiften, tänk konstruktivt, ge dig tid till att vila, som nu uppe i tornet."

"Kan inte." sade Richard Edwards.

"Du kan, om du bara ger dig tid till annat."

Richard Edwards var tyst.

Inget mera sades men alla förstod att något var i görningen, något fruktansvärt! Samson Edwards, gruppchefen, hade fått sina direktiv och utförde bara sina order, ville inte säga något men var tvungen.

Arbetarna åt kvällsmat, tittade sorgset ut mot den döende solnedgången, återvände till sina rum, somnade in och timmar passerade. Larmet ringde och sedan var det en ny dag.

"DÖDSFALLET"

Samson Reynolds hade vaknat, klätt på sig och gick genom belysta korridorer, förbi skaror av arbetare, obönhörliga offer för solens första strålar. Vissa med tunga steg, andra med lediga, införstådda i vikten av att vakna.

Pulserande monitorer stod uppställda längs de ljusa väggarna: Monitorerna lyste artificiellt och uppdaterade uppgifter med låg frekvens. Kvinnliga tjänstemän skötte informationshanteringen och aktiviteten var hög.

Att något var på tok blev uppenbart efter att Samson kommit in i instämpningscentralen: Folk pratade upphetsat, gruppcheferna försökte lugna arbetarna, som inte lät sig tröstas...

"Vad är på tok?" undrade Samson Reynolds.

"Det är bäst att du undersöker själv." sade en av gruppcheferna, "Men ta inte åt dig."

* * *

I arbetslokalen, några minuter senare fann Samson ett lik, runt vilket en ring av arbetare hade samlats...

Det var en ung kropp vars kännetecken var den smala midjan, de knotiga händerna och det markerade ansiktet...

"Richard Edwards." sade Samson Reynolds.

Ingen svarade.

Ljuset kom in genom fönstren i taket: Solstrålarna liksom studsade mot arbetslokalens väggar och bildade ett ordnat kaos, ett hett flöde av fotoner som sammansmälte i en högre enhet: Som att ett mirakel skett och inte ett dödsfall! Ansiktet var magert, tappert, utlevt, men inte fyllt utav ångest utan snarare av en slags lättnad: En stilla frid, en stolthet, en uppförstorad dödsromantik...

"Vad gör vi med honom?" undrade en av arbetarna.

"Vi hämtar en påse och försluter kroppen." sade Samson Reynolds, "Vi lägger honom i den brinnande ugnen. Sedan tar vi ledigt för dagen."

Arbetarna lydde.

* * *

På kvällen kunde inte gruppchefen somna: Han låg på sin bädd och stirrade upp mot den roterande fläkten, lyssnade på de gnisslande ljuden, former som suddigt avtecknade sig mot taket i en fasansfull vibration, fördes bort av en känsla av skuld, av att ha kommit mittemellan...

Vad skulle han ha sagt? Vad skulle han ha gjort?

Pojken var bara ett offer på tidens altare, där effektivitet och pengar var det enda som räknades.

Samson Reynolds kände på sig att något mer skulle hända: En annan dag, en ny medarbetare: Nya rutiner, nya order, nya dödsfall, en fasansfull skräckupplevelse utan vett och slut!

Men det blev bara värre än vad han trodde.

"UTPOSTEN"

Rovern rörde sig skumpigt över den gulnande marken: En väg som låg bredvid de upphöjda transportbanden, som forslade färskt material från gruvorna. Vägen ledde neråt, mot en naturligt formad dal, en ökenliknande sänka mellan omringande klippmassiv.

Tystnaden hade lagt sig över gruppen: Samson Reynolds var en av passagerarna, även Morpheus och andra arbetare från Samsons avdelning. Tomheten som uppstått efter Richard Edwards död hade fyllts av en ny arbetare, Thomas Edwards, som inte gjorde mycket väsen av sig.

Det pratades om uppgiftens orimlighet: Att dessa arbetare, utbildade för att sköta truckar och kontrollpaneler, nu skulle bege sig till en avlägsen utpost, för att säkra utposten från ett utomjordiskt hot!

Alla var beroende av dem: Utposten fungerade som en station för de arbetare som jobbade i gruvorna.

Rovern hoppade till och kompenserade för ojämnheten på grusvägen: Arbetarna såg något öde och plågat i de vindpinade klippmassiven på sidorna, klippmassiv som ibland hade formats till skräckinjagande utbuktningar, utstående klippor vars insidor var ihåliga, och vars ihåligheter rymde plågade vindar.

Någon tyckte sig se svarta former som rördes i en av ihåligheterna, men avståndet var för stort för en korrekt bedömning.

"Så snart vi närmar oss utposten," sade Samson Reynolds, "osäkrar vi vapnen och gör oss redo! Vi är inte utbildade för manövern, men det handlar om människoliv."

Ingen tycktes speciellt upplivad.

* * *

Utposten låg halvt nedsänkt i den gulnande planetariska ytan: Det var en svart bas, komplett med svarta torn, radarutrustning och rektangulära fönster. Vakter hade varit posterade på det nu övergivna taket, som skulle skydda företaget mot konkurrenter och farliga djur från vildmarken.

Omgivningen var karj, en gul öken som dränktes i ett intensivt ljus... Större stenblock och grus glittrade och skapade hägringar i fjärran.

Roverns dörrar öppnades med en glidande manöver och manskapet gick ut, noga med syreupptagningen från syretankarna, rymdhjälmarna och de vapen som skulle skydda dem från faran. De gick i formation mot utposten, beredda på att mötas av överlevare men inga syntes till. De letade sig fram längs väggarna. Rörde sig över rymdgruset som sträckte sig i drivor längs väggarna, som att basen varit ett offer för en gigantisk storm.

"Vi går upp på taket och letar oss fram till övre ingången." sade Samson Reynolds, "Troligtvis har överlevarna grävt ner basen i ett försök att rädda sina liv."

De gick upp på taket och möttes av flera döda kroppar: Vakter i svart, en ljus arbetare och en förseglad dörr...

* * *

En halvtimme senare befann sig manskapet i utpostens inre: En byggnad som var alldeles nedsläckt och tom på syre: Morpheus trummade på tjocka metallrör som skulle fungera som syretillförsel och kylaggregat. Han blev beordrad att sluta upp med lekarna och söka efter brytaren som skulle starta kylaggregatet: Öknen hade uppnått en temperatur på femtio grader Celcius.

* * *

Samson Reynolds letade sig senare fram till ett övergivet kök, där olika matprodukter hade lämnats på borden och ruttnat i värmen...

"Det bästa vore att göra som Richard Edwards." sade Thomas Edwards till Samson Reynolds, "Vi kommer inte härifrån, så det bästa vore att bara acceptera det."

"Gör det inte!" sade Samson Reynolds.

"Inte bara acceptera!" sade Morpheus som återvänt och startat kylaggregatet, "Älska det! Detta är vårt öde."

Samson Reynolds saknade ord.

* * *

Kvällen kom och arbetarna posterades på strategiska positioner på taket: Utomjordingarna fanns där ute, i öknen, i hettan, och skulle göra bruk av den kommande natten...

Ylanden hördes...

"ATTACKEN"

Solskivan utgjorde en röd cirkel vid horisontens rand, fortfarande ovanför bergen: Strimmor av blått och grönt rörde sig i fjärran, molnbankar som färgats av den utomjordiska atmosfären...

Morpheus höll stadigt i sitt vapen där han stod på taket, han osäkrade avfyrningsmekanismen, testade att skjuta några skott men lugnades av Samson Reynolds...

Varelserna väntade där ute, nattsvarta spöken...

* * *

Attacken skedde innan nattens inträde: Djävulska vargar, fulla av sår, tuggandes fradga... De närmade sig från klipphålorna, i rader av flera hundra, som liksom turades om att dela frontlinjen.

De kastade sig upp för utpostens fasader, bemöttes av skott från arbetarna, men tycktes inte skadas nämnvärt. Djävulska former som till skillnad från jordens däggdjur, var täckta av ett giftigt sekret och saknade hår. Thomas Edwards fångades av ett av ledardjuren, sköt vilt omkring sig, men drogs ner på marken, där valparna kastade sig över honom... Skriken kunde inte höras. Vargarna gjorde arbetarna uppmärksamma på den överhängande attacken, men andra individer närmade sig från baksidan...

Morpheus skrek till Samson Reynolds, ytterligare arbetare dödades, resten retirerade in i huvudbyggnaden...

* * *

"Vad ska vi göra?" utbrast Samson Reynolds inne i huvudbyggnaden.

"Samma sak som arbetarna som stängde av syreaggregatet!" sade Morpheus.

"Vadå?"

"Att begå kollektivt självmord! De dog av syrebrist, precis som vakterna vi fann på taket!"

"Nej!" sade Samson Reynolds.

Paret stod och stirrade på varandra! Samson Reynolds kände den heta andedräkten från Morpheus, alldeles vild i ögonen och med dyblöta händer! Jämranden kunde höras i bakgrunden... Ingen sade något. Någon tog upp ett patronbälte ur en väska och räckte skotten åt Samson Reynolds.

"Att ge upp nu!" sade Samson Reynolds till Morpheus sarkastiskt, "Striden har bara börjat! Världen är stor! Det finns mycket att leva för!"

"Ja kriget!" sade Morpheus, "Helvetet är allt som existerar."

"Du vet inte vad du pratar om!"

"Inte?" sade Morpheus, "Låt mig berätta en historia."

"SOLSKIVAN"

Det var för fyra år sedan: Morpheus, Cynead och några andra arbetare hade blivit lovade ett nytt uppdrag: Att hämta några utslagna satelliter som kolliderat med ett asteroidbälte nära solen.

Det verkade omöjligt. Men de hörde, från företagets håll, att det var bättre än vad det verkade: En hissnande upplevelse som också skulle ge en betydande lön, till och med så att det skulle räcka till att köpa något eget.

Tankarna pendlade från och till: Morpheus och Cynead, som var överkvalificerad, pratade igenom allt i veckor, i månader... De befann sig i ett tillstånd som livegna, utan egen bostad, bara förflyttade från plats till plats, för att arbeta.

* * *

De beslutade sig till sist för att åka.

* * *

Solskivan var ett vitt flammande klot: Så ljusstarkt att skyddsglasat till rymdhjälmarna, trots sin mörka toning, släppte igenom för mycket strålning. Morpheus bländades av ljuset, tyckte sig se blåa och gröna änglar som dansade kring solskivan.

Någonstans här, i gränlandet mellan asteroidernas skugga och helvetets flammande eld, förlorade Morpheus kontakten med Cynead... Hon var bara en kvinna, en av många, men mannens tilltänkta fru...

Morpheus tummade på reglerna, gav sig av på en desperat seglats, bortom den tänkta rutten och hamnade på solsidan av asteroiden han skulle besöka! Det var outhärdligt! Hettan letade sig in i rymddräkten och den skrovliga ytan grumlade Morpheus medvetande, detaljer flöt samman, andra förvrängdes...

Han letade sig framåt i en intensiv ljusbädd...

Änglarna blev snart till demoner, som plågade Morpheus med helvetets sken, med farliga strålar som förblindade Morpheus ena öga! Han fann Cynead död i en skreva, men återvände tomhänt...

* * *

Arbetarna mötte den halvt blinde mannen, lyssnade på hans historia och lät honom vila: Han vred sig i plågor, i ett vilorum i rymdskeppets akterutrymme, där han föreställde sig Cyneads lidande!

* * *

"Vad hände sedan?" undrade Samson Reynolds.

"Jag återvände till hemplaneten, fick pengarna som utlovats, köpte mig en lägenhet och skulle slå mig ner för gott! Men demonerna från solen plågade mig, ensamheten var förskräcklig och jag sökte mig nya arbeten!"

"Men detta är bara ett öde av *många!*" sade Samson Reynolds med övertygelse, "Det finns också något *annat.*"

"Som vadå?" frågade Morpheus.

"Som att hitta en annan kvinna." sade Samson Reynolds.

Arbetarna flockades kring paret och diskussionen fortsatte in i det oändliga: Det var som att hela universums natur skulle förklaras och avvisas! Ljud från vargarna förväntades höras men började upphöra. Lugnet lade sig i den nedgrävda utposten och hummandet hördes från kylanläggningen...

Mardrömmarna växte...

Slutligen fick en arbetare nog och gav sig av ut i natten där han fick syn på en ung man som vandrade i öknen: Detta var Phoenix Donovan, en äventyrare från universums utkanter... Han hälsade senare på Samson Reynolds med ett hemlighetsfullt leende.

"Vad vill du?" undrade Samson Reynolds.

"Jag har bara kommit för att informera er om faran." sade Phoenix Donovan.

"Vilken fara?"

"Ett enormt odjur, som sett nederlaget och vill hämnas."

"Ett odjur?"

"Ja."

Samson Reynolds tänkte! Han hade sett tecknen! Vargar från helvetet, ett mardrömslikt arbetstempo och ett strid som tycktes förlorad! Men han vägrade konfrontera sanningen och beslutade sig för att strida!

Världen kunde inte vara *så* fruktansvärd, inte så *meningslös* och någon måste göra det!

Morgonen grydde...

"ODJURETS SKEN"

Det kändes meningslöst att gruppera arbetarna på taket. De hade konfronterat en obese grad fiende, skepnader från öknens ytterkanter, från hålorna, från utrymmen som hyste utomjordiskt liv.

Samson Reynolds funderade på odjuret, hur det skulle besegras: Det fanns individer, som Morpheus, som villigt ställde sig till förfogande, trött på livet och redo att möta faran! Men Samson beordrade Morpheus och hans likar att inte strida, för det var upplagt för kollektivt självmord!

Samson Reynolds pratade istället med den unga äventyraren, om han kände till några knep, något sätt att döda odjuret:

"Det är omöjligt." sade Phoenix Donovan, "Just därför kom jag hit."

"För att dö?"

"För att varna er, dra vidare och fortsätta till en annan planet!"

Samson Reynolds lyssnade inte.

* * *

Dagen var den hemskaste dagen i Samson Reynolds liv: Han hade förseglat de rektangulära fönstren med skyddspaneler i blänkande metall, omöjliga att forcera för en mångtalig fiende. Han gick för sig själv genom rum som tillfälligt hölls kylda, medveten om den ohanterliga hettan på utsidan: Faran var något konkret, men väntan på attacken förstörde upp striden i medvetandet.

* * *

Attacken skedde vid middagstid! Enorma skakningar, smällar och vibrationer! Det var som att en jätte trätt fram ur det utomjordiska landskapet och slog mot utposten med en gigantisk hammare! Manskaper fylldes av dödsångest, Samson Reynolds lyfte sitt vapen mot taket och stirrade... Manskaper darrade, någon pissade i rymddräkten och grät... Den centrala salen, fylldes av arbetarnas skenande skräck och kraftigare vibrationer som fick de metalliska väggarna att ge efter! Taket rämnade inför arbetarnas syn! Solljuset bröt igenom och avslöjade konturerna på det makabra odjuret! En monstruös varelse i guld och brunt, med lysande pansar, ett nedsänkt huvud och ögon i grönt!

Dess proportioner mätte tjugo meter långt, sju meter brett och fem meter högt!

Ingen kunde göra något: Samson Reynolds stirrade när odjuret demolerade utposten och de överlevande sprang för sina liv...

"PÅ HEMPLANETEN"

Samson Reynolds mindes tillbaka i stridens hetta: Han mindes svävaren, som svepte förbi grönskimrande skyskrapor på hemplaneten: Blåa neonskyltar, gula interiörer, ett skimrande inferno av svävare, elektroniska ljus och färddatorer som tutade...

Någonstans här svepte han förbi sitt hem, för tre år sedan, för att förenas med sin fru i en kärleksnatt...

* * *

När Samson kom hem mötte han en annan man i vardagsrummet, fyllt av rök... Rummet hyste det blänkande bordet, en mörk finish som blänkte i solnedgångens sken... Röken bildade en ridå av dimma, som att röken från en rökmaskin belystes på en avlägsen scen...

"Vad gör ni?" utbrast Samson Reynolds.

"Vi röker på." sade Samsons fru. "Lagarna tillåter det."

Samson stirrade förvånad på sin fru, ömsom på den främmande mannen, som att han ville strypa honom!

"Vad stirrar du på?" frågade Samsons fru.

"Er!" sade Samson Reynolds, "Begår du äktenskapsbrott?"

"Du förstår inte!" sade Samsons fru, "Du har gått med på det själv! De nya reglerna i den nya tiden, öppensinnigheten, storsinnet!"

"Jag förstår..."

* * *

Samson Reynolds gick ut på stadens gator: Desperat, fylld av inre konflikt, en känsla av att samtidigt vilja älska sin fru och å andra sidan vilja döda henne! Han kom till ett kvarter som fylldes av stadens undre liv: Fattiga, äldre, småbarn...

En man stoppade honom på vägen och frågade hur det stod till: Samson Reynolds hade inte sett mörkret i sin egen blick: Den stela gången, de spända axlarna och avsaknaden av ett leende...

"Var kan jag få tag på en prostituerad?" frågade Samson desperat.

"Följ gatan till höger, passera några hus, men akta dig för knarkarna!"

Samson gick, han gick till de prostituerade men stannade chockerad och stirrade på de gamla kvinnorna, så gamla att de kunnat vara hans mor! Höga röster trädde fram ur dimman! Röda ljus blinkade! Förbannelser kastades på de sunkiga hallickarna i bakgrunden! Samson återvände hem och tillbringade natten på soffan, medan ljudet från det älskande paret hördes intill...

"TILLBAKA I INFERNOT"

Han kom ut ur dvalan som en förändrad man: Han såg odjuret explodera med kärnladdningar som Morpheus och de andra hittat i ett vapenförråd! De otillåtna säkrade striden! Samson Reynolds var yr av minnena och den onda känslan som fyllde hans medvetande...

"Vad gör du?" frågade Morpheus triumferande.

"Jag försvann bort!" sade Samson Reynolds.

"Har du insett ditt misstag?" frågade Morpheus, "Har du förstått att detta är det enda som finns?"

"Nej!" sade Samson Reynolds.

Phoenix Donovan kom gående i öknen en bit bort: Solen gassade. Den höga temperaturen hotade att steka de överlevande... Men Phoenix hade inte räknat med Morpheus, kärnladdningarna, galenskapen...

"Utmärkt!" sade Phoenix Donovan, "Jag förstod inte vidden av eran kapacitet!"

* * *

Dagen övergick sakta i kväll: De överlevande tillbringade tid i rovern, med fungerande kylaggregat... Diskussionerna gick isär om tillvarons betingelser: Om ödet, om ondskan, om kraven som ställdes på de icke döda...

"Vi vet hur vårt eget liv ser ut." sade Samson Reynolds, "Men vad vet vi om *andras*?"

"Vi vet att våra liv är *helvetet*!" sade Phoenix Donovan, "Och inget kan någonsin bli bättre!"

"Varför?" frågade Samson Reynolds.

"Titta på den skrotade basen, titta på ditt liv, och tänk utöver det du ser!"

"Det har jag."

"Okej." sade Phoenix Donovan, "Låt mig då berätta en historia."

"ÄVENTYRET"

Phoenix Donovan hade alldeles nyligen anlänt till den avlägsna planeten: Han hade kommit till en bas, som markerade den yttre gränsen för den bebodda delen av planeten och vildmarken... Ett landskap, ett delta som gränsade till havet, öppnade upp sig i fjärran, genom de rektangulära panoramarutorna i basen...

Det var inte vilket landskap om helst: Det hyste skogar av blodröda träd, turkost vatten och skrovliga klippor i guld, som likt gigantiska ormar ringlade sig fram i landskapet...

Phoenix Donovan fick veta att han kunde röra sig fritt inom vissa gränser, men inte bege sig längre bort än till gränsen för de ringlande klipporna: Gröna öar av alger rörde sig här och kunde trasslas in i båtarnas motorer...

* * *

Färden hade börjat och Phoenix njöt av utsikten i det öde landskapet: Vinden var obefintlig och människorna blev mer och mer sällsynta. Han passerade längs kanten av en av de ringlande klipporna i guld, vars form liksom vek av och tvingade Phoenix närmare ursprungsplatsen än vad han hade velat...

Han möttes av ett följe besökare, som i en smalare passage, hälsade på nykomlingen: De skrattade och varnade Phoenix för sjöodjuret, de odefinierbara former, som i färger av opal, rörde sig under vattenytan... Vassarna var höga, beige strån och rosa blommor prydde kanterna i deltat...

Phoenix var uppslukad av den jungfruliga planeten, av landskapet, av vädret, av människorna som minskade... Han passerade flera mindre passager och vattenmagasinet öppnade sig: Phoenix smakade på det förbjudna, att bege sig in i utforskat territorium och riskera sitt liv...

* * *

Någonstans ute på havet försvann Phoenix bort: Han passerade gränsen för de slingrande klipporna, upptäckte sjöodjuret och också andra arter utan namn, delfinlika växtätare, som också hade vingar...

En vik öppnade sig där ute, mitt i ett utomjordiskt delta av alger som i gröna sjök omringade Phoenix och blommade: Märkliga stubbar i brunt kunde synas, gyllene former, med spretiga utskott och taggar...

Han fortsatte längre bort, till violetta sandbankar och inverterade regnbågar, som sprudlade av livskraft och förnyelse...

Han hamnade i paradiset!

Det var inte en känsla som han någonsin hade fångat: En grön havsvik som nästan upplöstes i blått: Som att en port hade öppnats och i denna vik tillfört en annan tanke, en annan känsla: Som att han befann sig bortom tid och rum och smakade på evigheten! Detta var lycka.

* * *

Men tiden gick och äventyraren insåg att han uppnått det han sökt: Han hade smakat på himmelriket och hade inget mer att göra!

Ingen upplevelse kunde slå denna, inget han gjort, inget han skulle kunna göra, kunde få ljuset att lysa klarare!

Då återvände han till hemplaneten, och ännu längre tillbaka, för att smaka på det liv han lämnat: Strapatserna, lidandet, helvetet!

Phoenix Donovan försvann tillbaka in i tiden...

"STRIDEN I MÖRKRET"

Arbetarna betraktade solen som sänkte sig ner över den utomjordiska öknen:
Betraktade eldarna i den demolerade basen, som blossat upp och bestått efter stridens
hetta...

"Varför gör du det?" frågade Phoenix Donovan Samson Reynolds.

"Kriga mot de sista?" sade Samson retoriskt, "För att göra slut på det utomjordiska
hotet och vända åter som en riktig människa!"

"Det går inte..." sade Phoenix Donovan.

"Varför inte?"

"För att du inte kan förlora dig i striden."

* * *

Efter Phoenix äventyrsskildring hade paret råkat i luven på varandra: Phoenix menade
att det inte fanns något bortom äventyret, Samson Reynolds menade att tomheten
berodde på att han inte kunde dela upplevelsen med andra och att han inte höjde
ribban för kommande äventyr! Inget slut fanns i sikte! Diskussionen hotade att
eskalerta våldsamt och eldarna brann... Solskivan försvann nerför klippornas toppar,
mörkret inträdde och temporär belysning tändes i rovern...

"Det enda sättet att överleva är att hänge dig åt striden!" sade Phoenix Donovan, "Om
det finns något bortom detta helvete kommer vi i sanning inte att uppleva det! Vad dig
och mig beträffar så är vi lika."

"Jag prövar." sade Samson Reynolds.

* * *

När vargarna anlände till basen hade eldarna för länge sedan brunnit ut: Belysningen i
rovern var släckt: De överlevande hade spridit ut sig bland skrotet i den demolerade
basen... Ylanden kunde höras, flämtningar och gälla rop, en vargflock som var ute
efter ont blod och sökte hämnd på de döda...

Vargarna attackerade! Skott lossades, och de svarta formerna lystes endast upp av
elden från automatvapnen!

Av någon anledning kunde vargarna se det som människan missade, ingen visste varför!

Samson Donovan sprang runt, gick ner på knä och avlossade stora salvor! Odjur kastade sig över honom, han sköt så länge han kunde och gjorde sedan bruk av en gigantisk kniv, som han burit på midjan! Han såg ingenting, det var alldeles svart! Han hörde gnällanden, skrik och höga rop! Han reste sig upp och sprang, sprang runt och sköt med automatvapnet! Elden bildade strimmor av ljus som irriterade vargarna men knappast dödade dem.

Något fick honom att snava och falla!

Han tog chansen! Han förlorade sig i striden! Han reste sig upp på nytt! Han glömde kampen som utväg, såg den snarare som målet, livet! Kände inträdet i mörkret, i döden, i hades! Som ett vilddjur, ett med odjuren...

Och han älskade sin fiende.

* * *

När morgonen grydde var han ensam kvar: Liken från arbetarna låg utspridda på marken... Phoenix Donovan och Morpheus syntes inte till, men spår av blod ledde ut i öknen...

Samson Reynolds satte sig i rovern och startade motorn: Händerna skakade. Och ett rop på låg frekvens upprättade kontakten med raffinaderiet...

"SPÖKET"

Tiden gick...

Efter att Samson Reynolds återvänt, degraderades han till en vanlig arbetare, med döda arbetare under hans befäl. Men han kom in i rutinerna: Ingenting var som förut och gruppchefen blev som förstummad: Samson Reynolds, spöket från vildmarken, var effektivare än någon annan! Han pratade inte mycket, utförde arbetsuppgifterna med enorm precision, gjorde mer än vad som krävdes, manövrerade truckarna i större hastighet än förut!

Detta var märkligt, då själva degraderingen borde ha sänkt den tappra mannen, som gjort allt för att överleva!

* * *

Det blev en ny kväll uppe i observatoriet, där solen sänkte sig över förödda öknar...

"Vad kan vi annat göra än att se det uppenbara!" sade ägaren till raffinaderiet, "Hastigheten på processen kan ökas!"

"Frågan är bara med hur mycket?" sade gruppchefen.

"Med femtio procent!" sade ägaren.

Ett surr kunde höras bland arbetarna i raffinaderiet! Ingen hade någonsin hört talas om en sådan mardröm! Arbetarna blängde ner i tallrikarna, såg maten, lyfte den till munnen men kunde knappt svälja...

"Min fråga är bara hur du lyckats?" frågade gruppchefen Samson Reynolds, som satt i bakgrunden och åt...

Samson Reynolds svarade bara: "Jag älskar det."

* * *

Följande morgon steg gruppchefen upp tidigt och gick den vanliga vandringen genom raffinaderiets korridorer: Han hade sovit dåligt och tänkt på det som Samson Reynolds sagt.

Han kom till instämplingscentralen, hälsade på övervakningspersonalen, stämplade in

och fortsatte till arbetslokalen.

Han möttes av den välbekanta hettan, av ugnarnas puttrande, det var tomt i lokalen och mannen började sitt pass.

Han tyckte sig se något ligga på golvet bakom en av ugnarna: Han gick fram till platsen och såg en gammal overall, slängd av en arbetare som tröttnat på stressen och gått ut.

Han mindes det gamla dödsfallet och kände att trycket över bröstet lättade.

Han gick tillbaka till en av truckarna när ett jämrande ljud kunde höras på avstånd! Han gick fram mot ljudet, och där, bakom en av truckarna, låg den sammanpressade kroppen av Samson Reynolds! Skakning avlöste skakning, ögonen var vita, och fradga hade bildats runt munnen...

"Vad har hänt?" skrek gruppchefen.

"Jag... Jag har jobbat." sade Samson Reynolds.

Samson Reynolds gapade, tungan kom ut, och sedan säckade han ihop på golvet...

* * *

Dagarna som följde var dagar av oro: Manskapet undrade vad som hänt, *varför* det hänt och vad som kunde göras! Gruppchefen sade att Samson Reynolds jobbat ihjäl sig: Han älskade sitt arbete, hade kvävts i hettan, och hade jobbat mera än tvåhundrafemtio procent!

"Han blev tokig!" sade en av arbetarna.

Ledningen försökte stryka ett streck över det som varit, tog in en ny arbetare och sade att arbetet inte kunde nonchaleras! Det fanns ingen tröst i ett konkurrerande universum, där de svaga sållades bort och de starka överlevde!

"Men då finns det inget att leva för!" sade en av arbetarna.

"Det är det det gör!" sade gruppchefen, "Men inte här och nu! Bara i en bättre framtid! Och det är detta vi kämpar för!"

* * *

Några dagar senare kom en ny arbetare till platsen: Han vandrade från landningsplatsen, ner för en liten slänt och såg konturerna av det groteska

raffinaderiet: Såg byggnadens monstruösa välvning, som en mardrömslik fästning, belägen vid bergssidan, förankrad i berget, med ett observatorium, vars fönster vätte mot klipporna i bakgrunden...

Arbetaren gick över rymdgruset, klädd i svarta boots, förföljd av onda aningar...
Knastrandet fick klumpar att bildas i halsen: Han var nytexaminerad, överdrivet nonchalant, obekant med raffinaderiet, helvetet...

Stegen blev tunga, tiden stannade, och han förenades med de garvade arbetarna på insidan...

Han såg deras blickar och det fanns ingen väg ut!

"LIVET EFTER DÖDEN"

Samson Reynolds hade alldeles nyligen anlänt till den avlägsna planeten: Han hade kommit till en bas, som markerade den yttre gränsen för den bebodda delen av planeten och vildmarken... Ett landskap, ett delta som gränsade till havet, öppnade upp sig i fjärran, genom de rektangulära panoramarutorna i basen...

Det var inte vilket landskap om helst: Det hyste skogar av blodröda träd, turkost vatten och skrovliga klippor i guld, som likt gigantiska ormar ringlade sig fram i landskapet...

Samson Reynolds fick veta att han kunde röra sig fritt inom vissa gränser, men inte bege sig längre bort än till gränsen för de ringlande klipporna: Gröna öar av alger rörde sig här och kunde trasslas in i båtarnas motorer...

* * *

Färden hade börjat och Samson njöt av utsikten i det öde landskapet: Vinden var obefintlig och människorna blev mer och mer sällsynta. Han passerade längs kanten av en av de ringlande klipporna i guld, vars form liksom vek av och tvingade Samson närmare ursprungsplatsen än vad han hade velat...

Han möttes av ett följe besökare, som i en smalare passage, hälsade på nykomlingen: De skrattade och varnade Samson för sjöodjuren, de odefinierbara former, som i färger av opal, rörde sig under vattenytan... Vassarna var höga, beige strån och rosa blommor prydde kanterna i deltat...

Samson var uppslukad av den jungfruliga planeten, av landskapet, av vädret, av människorna som minskade... Han passerade flera mindre passager och vattenmagasinet öppnade sig: Samson smakade på det förbjudna, att bege sig in i utforskat territorium och riskera sitt liv...

* * *

Någonstans ute på havet försvann Samson bort: Han passerade gränsen för de slingrande klipporna, upptäckte sjöodjuren och också andra arter utan namn, delfinlika växtätare, som också hade vingar...

En vik öppnade sig där ute, mitt i ett utomjordiskt delta av alger som i gröna sjök omringade Samson och blommade: Märkliga stubbar i brunt kunde synas, gyllene former, med spretiga utskott och taggar...

Han fortsatte längre bort, till violetta sandbankar och inverterade regnbågar, som sprudlade av livskraft och förnyelse...

Han hamnade i paradiset!

Det var inte en känsla som han någonsin hade fångat: En grön havsvik som nästan upplöstes i blått: Som att en port hade öppnats och i denna vik tillfört en annan tanke, en annan känsla: Som att han befann sig bortom tid och rum och smakade på evigheten! Detta var lycka.

* * *

Samson stod nu inför portvakten, ängeln: Han hade genomlevt Phoenix Donovans äventyr! Han hade ett val: Att gå den lätta vägen, som Phoenix Donovan gjort, att återfödas i helvetet och genomgå oändliga strapatser för att komma till samma punkt! Eller han kunde göra som inga andra och välja himmelriket! Vilket betydde *livet*, ett större *helvete*, där han istället för att strida mot monster, skulle verka i allmänhetens *tjänst*!

Detta var inte sannolikt!

Han valde livet.